

ליל שבת קודש פרשת האזינו ה'תשס"ז

פרייטאג צו נאכט'ס אין די ערשטע סעודה האט מוהרא"ש שליט"א געשמועסט גיוואלדיגע מורא'דיגע דיבורים, אויפן רבינ'ס ווערטער אין ספה"ק ליקוטי מוהר"ן חלק א' סי' ב, וואס רעדט פון עבודת התפלה, עיין שם.

מוהרא"ש שליט"א האט אנגעהויבן – זאגט דער הייליגער רבי זי"ע (מוהרא"ש שליט"א האט איבערגעחזר'ט איין נקודה פון דעם רבינ'ס תורה). דער עיקר געווער פון משיח איז די תפילה, און דעם געווער קען מען באקומען נאר דורך די בחינה פון יוסף, וואס זי איז שמירת הברית, אזוי ווי עס שטייט (תהלים מ"ה): "חגור חרבך על ירך" [זאלסט אנגארטלען דיין שווערד אויפן דיכט], און אזוי ווי עס שטייט (תהלים קל"ב): "מפרי בטנך אשית לכסא לך" [פון די פרוכט פון דיין בוץ, וועל איך ארויף לייגן אויפן בענקל פאר דיר], דאס איז בחינת משיח, בחינת תפלה, און ס'שטייט ווייטער - "אם ישמרו בניך בריתי" [טאמער דיינע קינדער וועלן היטן אויף מיין בונד], היינו דורך בחינת יוסף, און יוסף הצדיק וואס האט אפגעהיטן די ברית, האט גענומען די בכורה, וואס זי איז דער סוד פון עבודת התפלה, די בחינה פון פי שנים, ווייל אין תפלה איז מרומז 'פי שנים', צוויי – א. ביים דאווענען הייבט מען אן מיטן לויבן דעם אייבישטער; ב. בעטן זיין באדארפעניש, און דאס איז די בחינה פון (תהלים קמ"ט): "וחרב פיפיות בידם"; פיפיות איז אזוי ווי שתי פיות, צוויי מעהלער, פי שנים – דאפעלט; זעה דאס אלעס דארטן אינם רבינס ווערטער.

ווייטער האט מוהרא"ש שליט"א מסביר געווען, אז דער עיקר געווער פון משיח, וואס איז באמת דער עיקר געווער פון יעדעם יוד, איז דאך תפילה, ווייל תפילה איז א שארפע שווערד וואס געווינט אלע קעמפפן פון יעדעם יוד, סיי די גייסטישע אין סיי די מאטריאליסטישע, און מיט די שווערד וועט משיח

צדקנו איינעמען די גאנצע וועלט, ווייל משיח וועט באשיינען די מענטשנ'ס אויגן מיטן וויסנשאפט פון די קלארע ווירקליכקייט פון דעם אייבישטער, ביז יעדער וועט דערקענען, אז מ'קען נישט אנקומען צו קיין שום מדריגה, און צו קיין שום דערגרייכונג אויף דער וועלט, נאר דורך תפילה. און ווען א מענטש איז שטארק מיט עבודת התפילה, איז נישט פארהאן קיין שום זאך וואס ער זאל נישט קענען פועל'ן מיט זיין דאווענען.

אבער די עבודת התפילה דארף מען באקומען דורך בחינת יוסף, וואס דאס איז שמירת הברית, וואס קומט דורך קדושת המחשבה, ווייל דורך פגם הברית, חס ושלום, ווערט צומישט א מענטשנ'ס מוח, און ער קען נישט דאווענען, און ער ווערט אפגעשוואכט פון צו גלייבן, אז אויך זיין דאווענען איז וויכטיג און טייער ביים אייבישטער. אבער ווען א מענטש איז זוכה צו שמירת הברית, דעמאלס האט ער א שטארקע מוח, צו גלייבן אין די כח פון תפילה, און דעמאלס שטארקט ער זיך צו דאווענען צום אייבישטער אויף אלעס וואס ער דארף, און אין די וועג וועט ער אויס פועל'ן ביי השי"ת אלע זיינע הארצווילונגען צום גוט'נס.

און די עבודת התפילה וועט אנגערופן "פי שנים", ווייל די שווערד פון תפילה האט צוויי שארפן, איינס איז שאלת צרכיו, און צווייטנ'ס איז שבחו של מקום, בחינת (תהלים קמ"ט) וחרב פיפיות בידם, ווייל די תפילה דארף תמיד זיין געבויעט פון די צוויי זאכן. פון איין זייט זאל ער בעטן דעם אייבישטער אלעס וואס ס'פעהלט אים אין רוחניות און אין גשמיות, און פון די אנדערע זייט וועט אייביג לויבן דעם אייבישטער וואס טוט מיט אים אלעמאל חסדים מיט רחמים.

דורך דעם וואס א מענטש בעט שטענדיג פון השם יתברך אלס וואס זיין הארץ וויל, און ער זעהט אלעמאל ישועת ה', און אלס וואס ער האט געפועל'ט מיט זיין דאווענען, דעמאלס וועט אויפגעמאכט זיין הארץ צו לויבן

דעם אייבישטער אויף זיינע חסדים וואס ער האט אויפגעטאן מיט אים, וואס דאס הייסט 'שבחו של מקום'.

און אויך פארקערט, אזוי ווי א מענטש לויבט דעם אייבישטער'ס נאמען, און ער דערמאנט זיך תמיד דער אייבישטער'ס חסדים, וועט אויף געמאכט זיין הארץ צו בעטן ווייטער, און שטענדיג געדענקען אז זיין גאנצע ישועה ווענדט זיך נאר אין דער אייבישטער'נס הענד, און אין כח התפילה, וואס דאס איז די שמונה עשרה וואס מיר דאווענען דריי מאל א טאג, וואס מ'הייבט אן מיט שבחו של מקום, וואס דאס זענען די דריי ערשטע ברכות. און דערנאך די צוועלף מיטעלסטע, וואס זיי זענען שאלת צרכיו. און ער ענדיגט מיט די דריי לעצטע, וואס זיי זענען תודה והודאה.

דאס איז דער עיקר שלימות פון תפילה, אז ס'זאל זיין באהאפטען די צוויי זאכן צוזאמען, שבחו של מקום ושאלת צרכיו, און דעמאלס וועט אויפגעמאכט זיין הארץ שטענדיג צו בעטן און דאווענען פארן אייבישטער צו זוכה זיין צו זיין ישועה, און דעמאלס באקומט ער די געווער פון משיח, און ער איז זוכה צו די אויסלייזונג פון זיין זעהל, בכלל ובפרט, אשרי לו ואשרי חלקו.

און מוהרא"ש נ"י האט מקשר געווען די דאזיגע ענין צו די וואכעדיגע סדרא מיט אַ ווינדערליכע הערליכע קשר. ס'שטייט (דברים לב) כי שם הוי"ה אקרא הבו גודל לאלקיננו. [ווען איך וועל דעם אייבישטער'ס נאמען רופן – גיבט'ס אלע די גרויסקייט צו אונזער גאט]. און מ'קען זאגן, אז אין דעם פסוק וועט מרומז די סוד פון עבודת התפילה וואס באשטייט פון די צוויי זאכן - שאלת צרכיו ושבחו של מקום.

כי שם הוי"ה אקרא – איז מרמז אויפן בחינה פון שאלת צרכיו, א בחינה פון (תהלים ל') אליך ה' אקרא ואל ה' אתחנן; אז א מענטש רופט דעם אייבישטער פון טיפן הארצ'ן, און ער בעט אלע זיינע באדארפעניש'ן פון אים.

הבו גודל לאלקיננו – איז מרמז אויפן בחינה פון שבחו של מקום, בחינת (תהלים קמה) גדול ה' ומהולל מאד. ווייל די צוויי זאכן דארפן תמיד זיין מקושר צוזאמען, און בשעת ווען א מענטש בעט זיינע באדארפעניש'ן, זאל ער אויך עוסק זיין אין שבחו של מקום. און דערפאר "כי שם הוי"ה אקרא" – ווען איך הייב אן צו רופן אונעם אייבישטער'ס נאמען, אין איך בין עוסק אין מיין אייגענע געבעט, אין יענע צייט וועל איך טאקע - "הבו גודל לאלקיננו", איך רוף מ'זאל געבן דאס גרויסקייט צום אייבישטער, ווייל איך בין מגלה אין מפרסם פאר אלעמען ווי אזוי דער אייבישטער ענטפערט פאר יעדעם - "לכל אשר יקראוהו באמת", צו די אלע וואס וועלן אים רופן מיט אן אמת, און ער מאכט חסד ורחמים מיט אלע מענטשן. מיט דעם בין איך גורם, אז אלע וועלן לויבן דער אייבישטער'ס נאמען, וואס דאס איז דער פשט - "הבו גודל לאלוקינו", ודו"ק, אין דער אייבישטער וועט אונז מזכה זיין עוסק צו זיין שטענדיג אין תפילה, ביז מ'וועט קענען אייננעמען אלע אונזערע מלחמות, און זעהן אונזערע זעהל'ס אויסלייזונג, במהרה בימינו אמן ואמן.